

[Hagen Hagensen]

satte forslag, og det vil så komme til at gå ud over de mange ejere af en bolig, der kan komme ud for en indtil 15 pct.s stigning af lejeværdien.

Lad mig i forbifarten sige til hr. Karl Nielsen, der prøver på at sige, at det jo ikke er så galt med disse 15 pct., at det kan være betragteligt store beløb, ikke mindst for mennesker, der er lidt oppe i årene, og hvis indkomstgrundlag ikke ligefrem er stigende.

Derfor skal det siges klart og tydeligt, at det er en forøgelse af lejeværdien, på samme måde som det vil være en forøgelse af leje, der bliver sat 15 pct. op. Så kan man komme og sige, at det kun svarer til skatten af det og det. Det er en kendsgerning, at det er en 15 pct.s stigning, man kommer ind på, hvor man i gennemsnit skal stige ca. 2 pct. Jeg finder ikke, det er en acceptabel løsning af forholdene.

Skatte- og afgiftsministeren var måske knap så meget sfinks, som han ellers har været i nogle måneder, når der skulle fortælles om ting, der lå til drøftelse i hans regie, i denne forbindelse om værdistigningsafgift og rentefradragsordning. Men skatteministeren sagde én ting, som jeg godt vil have lov til at opholde mig ved. Han sagde, at usikkerheden vel nok var skabt, fordi oppositionen ikke forklarede, hvad der lå bag ved tankerne om rentefradragsordningens ændring og om værdistigningsafgiften.

Må jeg sige til skatte- og afgiftsministeren: jo, vi har netop forklaret, hvad det er, der ligger bagved, og her er det, vi skilles, for her kan skatte- og afgiftsministeren og jeg ikke komme overens. Jeg holder for, at en værdistigningsafgift, efter det, vi endnu kender til den – det er jo ikke så voldsomt meget – vil være en engangsafgift, der udløses ved salg af en ejendom, og denne afgift kan om fornødent overføres til en anden ejendom, man køber, men staten betinger sig at få sikkerhed inden for en vis værdiramme.

Det vil sige, at det vil gøre det umuligt for den, der sælger en ejendom, at overføre værdistigningsafgiften til en ny ejendom, for hvilken sælger vil dog rykke, for at staten skal have en bedre plads i prioritetsordenen? Derved kommer denne afgift til at stavnsbinde den enkelte. Hun eller han må blive i det hus, de én gang har købt. Det er det, jeg anser for at være farligt. Det lyder kont, at afgiften kan overføres, men de barske kends-

gerninger eller, om man vil det, den almindelige økonomiske opfattelse hos en sælger af, hvor stor hans sikkerhed skal være, siger, at det bliver den ikke, for han vil ikke vige for staten. Det er dér, det bliver vanskeligt. Det vil sige, at det umuliggør reel handel, for man skal betale en stor afgift i løbet af ganske få år. Det kan man ikke, og så er det, det kommer til at gå i stå, og så får vi balladen, for at tale jævnt dansk.

Men jeg erkender, at der findes ingen lette løsninger, hvis man vil lave om på tingene og på den måde søge at gribe ind i det, som jeg anser for at være en velerhvervet ret både i henseende til at eje noget og i henseende til at trække renter af sin gæld fra. Der findes ingen lette løsninger.

Det er også korrekt, når skatte- og afgiftsministeren i dag siger til mig, at mit parti, det konservative folkeparti, der var med i boligforliget i 1974, gik ind for, at der skulle foretages en undersøgelse. Ja men det er det, vi skal frem til, nemlig en undersøgelse af, om der kunne tilvejebringes en sådan ordning, at man kunne begynde at aftrappe både lejeværdi og rentefradrag.

Nu vel, undersøgelsen blev sat i gang loyalt, som den skulle det, af ministeren, og resultatet udeblev ikke, og det gentager jeg i dag fra en anden dags debat med ministeren, for at der nu ikke skal være tvivl om, at sådan blev det. Man kom tilbage, som det alt også er sagt i dag, og fortalte, at det ikke kunne lade sig gøre at adskille de erhvervs-mæssige og de private renteudgifter. Dermed faldt det, og så er vi ude af den historie. Lad dog være at komme med den for tredje gang! Vi har ikke mere med den at gøre. Det kunne ikke lade sig gøre på den måde. Der findes ingen nemme løsninger på dette område.

Det kunne være fristende at gå ind i en række enkelte betragtninger, bl. a. at gå ind i en debat med hr. Arne Bjerregaard, der siger, at det er risikofyldt at fastfryse boligudgiften, hvis indkomsten ikke kan fastfryses. Ja men vi kommer jo netop og ønsker at fastfryse boligudgiften for at kunne fastfryse indkomsten og indkomstdannelsen. Det ville jo dog være en ting. Man skal jo begynde et eller andet sted, og derfor kan jeg ikke se risikoen ved, at man søger at skabe grundlaget for at gøre disse ting.

Vi har ikke kommet og sagt her, at der skal mindre ind end skatten af den lejeværdi,